

Sygn. akt II Ka 51/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

26 czerwca 2020r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Wilczewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2020r.

sprawy **W. W.**

obwinionego z art.92a k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole

z dnia 22 listopada 2019r. sygn. akt II W 284/19

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50zł i wymierza mu opłatę w kwocie 30zł za to postępowanie.

Agata Wilczewska

Sygn. akt: II Ka 51/20

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 listopada 2019r. Sąd Rejonowy w Kole, sygn. akt II W 284/19, obwinionego W. W. uznał za winnego tego, że

w dniu 24 maja 2019 roku około godz. 15:45 w miejscowości O. na drodze (...) kierując pojazdem marki S. o nr rej. (...) wraz

z naczepą K. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku D-42 „obszar zabudowany” przekraczając dozwoloną prędkość o 27 km/h, jadąc

z prędkością 77/50 km/h to jest popełnienia wykroczenia z art. 92a k.w. i za to na podstawie art. 92a k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 150 złotych.

Apelację od powyższego wyroku złożył obwiniony W. W. zaskarżając wyrok w całości. Skarżący podniósł, że wyrok jest niesprawiedliwy. Zakwestionował ustalone okoliczności dotyczące jego zatrzymania przez Policję. Podniósł zarzut nieokazania mu ponownie na jego żądanie wyniku pomiaru na urządzeniu.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego W. W. okazała się całkowicie bezzasadna i jako taka nie mogła podlegać uwzględnieniu.

Wbrew stanowisku wyrażonemu w apelacji, Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności, dokonał poprawnej oceny dowodów ujawnionych w toku rozprawy w oparciu

o kompletny materiał dowodowy i poczynił następnie na ich podstawie trafne ustalenia faktyczne.

Sąd I instancji poddał analizie cały zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie pomijając żadnego z dowodów, przy czym wersja prezentowana przez obwinionego stała w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, a w szczególności z zeznaniami funkcjonariuszy Policji. Zeznania przez nich złożone były konsekwentne i wzajemnie się uzupełniały. Wbrew twierdzeniom skarżącego uznać należy, iż Sąd I dokonał kompleksowej analizy całego materiału dowodowego przy zachowaniu wymogów z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., co doprowadziło do uznania jego wyjaśnień w znacznej mierze, w szczególności w zakresie możliwości przekroczenia prędkości za niewiarygodne.

Ponadto Sąd odwoławczy nie dopatrył się błędów logicznych, lekceważenia dowodów, opierania się na dowodach nieprzekonujących czy na faktach w istocie nieudowodnionych. Sąd Rejonowy swoje stanowisko wyczerpująco i logicznie, z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego uargumentował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w.).

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wbrew twierdzeniom skarżącego nie budzą wątpliwości zeznania złożone przez funkcjonariuszy policji tj. K. Z. i S. D., które przecież o ile stoją w pewnym stopniu w opozycji do wyjaśnień obwinionego, to jednak są poparte pozostałym rzeczowym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Zarówno, bowiem z zeznań tych świadków jak i notatki urzędowej sporządzonej przez K. Z. wynika wprost, że obwiniony został poinformowany zarówno o danych osobowych dokonującego kontroli funkcjonariusza Policji, jego stopnia jak i o przyczynach zatrzymania tj. przekroczenia prędkości o 27 km/h. Został mu również okazany pomiar na wyświetlaczu urządzenia U..

Wbrew również twierdzeniom skarżącego to funkcjonariusz Policji podszedł do siedzącego w samochodzie obwinionego z informacją o przyczynach zatrzymania oraz z urządzeniem, którym dokonano pomiaru, pokazując obwinionemu pomiar na wyświetlaczu. Dopiero po tej czynności obwiniony wyszedł z samochodu w stronę radiowozu oczekując ponownego okazania pomiaru, co było niemożliwe z uwagi na ponowne jego użycie. Z zeznań świadka K. Z. ponadto wynika wprost, iż obwiniony przyznał, że jechał trochę za szybko.

W oparciu zarówno o zeznania ww. funkcjonariuszy Policji jak rzeczowy materiał dowodowy, w szczególności pomiar prędkości, nie budzi wątpliwości Sądu fakt popełnienia przez obwinionego W. W. wykroczenia z art. 92a kw. Przy czym, nie ma większego znaczenia w przedmiotowej sprawie, podnoszona przez skarżącego okoliczność, iż nie wyprzedził on innego samochodu i nie ma potrzeby wykazywania tego dodatkową opinią biegłego. Bez względu, bowiem na ten fakt – nie ulega żadnej wątpliwości, iż obwiniony w terenie zabudowanym przekroczył prędkość dozwoloną o 27 km/h.

Reasumując, dokonana przez Sąd ocena dowodów okazała się trafna, a prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne pozwoliły na niebudzące wątpliwości przypisanie obwinionemu wykroczenia z art. 92a kw.

Kierunek apelacji obwinionego obligował Sąd odwoławczy do kontroli zaskarżonego orzeczenia, także co do orzeczonej kary (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 k.p.w.).

Mając na uwadze dyrektywy sądowego wymiaru kary (art. 33 k.w.), okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynu obwinionego, które trafnie wyeksponował Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jak również jego właściwości i warunki osobiste, karę grzywny 150 zł należy uznać za adekwatną i sprawiedliwą reakcję na zachowanie obwinionego. Co więcej, kara ta oscyluje w dolnej granicy zagrożenia ustawowego, którą wyznacza treść art. 24 § 1 k.w., zatem żadną miarą nie można jej uznać za nadmiernie dolegliwą.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 104 k.p.w.

i art. 440 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., podlegających uwzględnieniu

z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. orzekł jak w wyroku.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 i art. 3 ust. 1, art. 8 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych w zw. z art. 119 k.p.w. Sąd Okręgowy zasądził od obwinionego W. W. koszty postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 30 zł za to postępowanie.

SSO Agata Wilczewska